

Казки про жадібність

Циганський діамант

Циганський діамант На Буковині був великий голод. Люди варили лободу, кропиву і хліб пекли з пилинням.

Циган на голій толоці лежав порожнім животом до сонця і думав, як би то йому смачно пообідати. Тяжко мучила його та єдина думка, але не задурно: схопився на ноги і побіг до дідича, бо тільки той жив добре того року.

Циган покликав чоловіка, що порався у дідичевих сінях, і зашепотів:

— Мой, ти, слуго, винеси щось на одного зуба...

— Не можу, цигане, не можу, пан такий скупий, що тримає кожну крихту під ключем. Коли придуть гості, він сам видає страви і тоді йому дуже трясуться руки.

— Але я сьогодні мушу пообідати, бо мені вовчі зорі уже привиджаються,— шипів далі циган.

— Слаба надія,— відповів слуга.— Сюди приїжджають не такі пани, як ти, а дідич їх тільки табакою частує. Циган зайшов до пана, а той якраз обідав.

— Чого прийшов? — оглянувся панисько.

— Мой, пане, не скажеш, скільки взяв би я за діамант — такий, як то яйце, що перед тобою? — спитав циган, лигаючи слину.

— Не знаю... Най спочатку подивлюся...

— Та я б зараз же приніс, але-м такий голодний, що не зможу дійти до шатра.

Дідич, сподіваючись, що діамант дістанеться задурно, посадив цигана за стіл, а сам вийшов у другу кімнату, аби не дивитися, як він халасуватиме.

Циганисько швидко повипивав усе рідке, що було на столі, а все густе й тверде склав у пазуху для своїх дітей.

Дідич повернувся і побачив, що на великому столі не залишилося ні крихти. Він аж побілів, та не сказав нічого — думав про циганський діамант.

— Дякую вам, пане, за обід,— сказав легко циган.

— Ти не дякуй, а біжи у табір і принеси те, що обіцяв! — не стримався дідич.

— А що я вам обіцяв?

— Та діамант, такий, як яйце...

— Ага... Але, пане, ви мусите знати, що той діамант мені снівся минулої ночі.

Дідич заревів, а циган вибіг із кімнати, і тільки дим та нитка за ним.